- Intro -

ครืนนน!

ซ่าาาาาา!

ผมมองร่างเล็กบางตรงหน้าของเพื่อนร่วมรุ่นที่ยื่นกุหลาบสีแดงสดมาให้ ช่างเป็นวันวาเลนไทน์ของชีวิต ม. ปลายที่สดใสจริง ๆ ฝนก็ตก ฟ้าก็ร้อง สายกีตาร์ก็ขาด ไอ้พี่หนึ่ง พี่สอง พี่สามก็ยังไม่มารับ เซ็งจริงโว้ย!

“ฟะ...โฟร์ท...เรา เราชอบนาย...ระ...รับ...รับกุหลาบเราที...นะ”

ผมเงยหน้ามองร่างบางตำแหน่งดาวรุ่นตรงหน้าอีกครั้ง มันก็ไม่แปลกใช่มั้ยล่ะครับที่เด็กหนุ่ม ม. ปลายวัยใสหน้าเต๊าะแบบผมเนี่ยจะมีคนมาจีบมาชอบเยอะแยะสไตล์คนหล่อเท่ แต่มันผิดตรงที่...ผมอยู่โรงเรียนชายล้วนครับ!!! และผมไม่นิยมกิจกรรมชนช้างสักเท่าไหร่

“ไม่เอา”

ผมตอบอย่างไม่ใส่ใจ ก้มหน้าก้มตาลงพยายามซ่อมสายกีตาร์บนตัก ตอนนี้เพื่อนๆ กลับบ้านกันหมดแล้ว บรรยากาศใต้ตึกน่ากลัวมากๆ เลยครับ ตรงนี้ไม่ค่อยมีคนอยู่เลย ผมอยากกลับบ้าน! ชายโฟร์ทกลัวผีครับ!

“ฮึก...ฮึก”

เชรดดด! บรรยากาศก็หลอนๆ อารมณ์เหมือนหนังผีญี่ปุ่น ไอ้คนตรงหน้าก็ยิ่งหลอนร้องไห้น่ากลัวไปอีก เผลอ ๆมันจะปล่อยรังสีอะไรใส่ผมเหมือนในการ์ตูนรึเปล่าครับเนี่ย นี่ผมถึงกับต้องกระชับมือกำคอกีตาร์แน่น ถ้าเกิดมันพุ่งมาประชิดตัวผม ผมฟาดไม่ยั้งจริงๆ นะ

“...”

ฟุบ!

“นายมันใจร้าย...ฮึก!”

ดอกกุหลาบสีสดถูกโยนลงแทบเท้าของผม พร้อมกับน้ำตาหยดแล้วหยดเล่าของคนหน้าสวยตรงหน้า...มันเป็นผู้ชายที่สวยที่สุดในรุ่นของผมแล้วมั้ง

“...”

“นายมันไม่เคยรักใคร!!”

“...”

ผมเงยหน้ามองคนสำอางเกินชายที่ยืนร้องไห้ตัวสั่นตรงหน้า เบื่อจริงโว้ย! ทำไมต้องมารุมชอบผมกันนักหนา ผมจัดว่าเป็นเด็กหนุ่มไทยหัวเกรียนด้วยกระบวนวิชารักษาดินแดน (รด.)

และถึงแม้ว่าผมจะหน้าสวยเหมือนแม่ แต่ว่าผมก็หน้าตาดีจัดจนสาว ๆ หญิงล้วนโรงเรียนใกล้เคียงชอบมาหยอดมาจีบ อีกทั้งแม้แต่เพื่อนร่วมรุ่นเองก็ชอบมาอ่อยมาหยอกผมเช่นกัน

ครับ ผู้หญิงนั้นชอบคนเลว ยิ่งเลวเท่าไหร่ยิ่งดี~

“คนใจร้าย!”

แล้วคนร่างเล็กบางก็วิ่งฝ่าฝนหายไป ทิ้งไว้เพียงผมที่ยังนั่งงง ๆ กับกีตาร์คู่ใจ ข้างตัวมีขนมและจดหมายรักหลากสีอีกมากมายที่ผมกองเอาไว้ ไอ้พี่ชายทั้งสามคนเมื่อไหร่จะมารับผมวะ

ถ้าอย่างนั้นผมนั่งเล่นเกมรอก่อนก็ได้

“มึงออกมารอหน้าโรงเรียนเลย พวกกูใกล้ถึงแล้ว”

ผมถอนหายใจเซ็ง ๆ เมื่อมองนาฬิกาที่บอกเวลาว่าเกือบหกโมงเย็น บ้านผมมีรถให้ลูกชายทั้งสี่คนใช้แค่เพียงคันเดียว ไอ้พี่นับหนึ่งเรียนหมอปีสาม อยู่หอพักกับรูมเมตในมหา’ลัยมันจึงไม่ต้องใช้รถ ส่วนไอ้สองกับไอ้สามเป็นฝาแฝด เรียนวิศวะปีหนึ่งพวกมันเลยได้ครอบครองรถ และมีหน้าที่มารับส่งผมที่กำลังเรียนอยู่ ม. 5 ด้วยเหตุนี้ผมจึงต้องนั่งรอไอ้คู่แฝดนรกมารับกลับบ้านด้วยความห่อเหี่ยวในทุก ๆ วัน ผมคิดว่าผมต้องเจรจาขอยาน-พาหนะส่วนตัวบ้างแล้วล่ะ จังหวะนี้ให้ผมขี่อูฐกลับบ้านผมก็ยอม

“เออ รอแป๊บ...พวกมึงใกล้ถึงแล้วแน่นะ กูขี้เกียจตากฝนรอ”

“แน่นอนครับน้องรัก!”

ผมกดวางสายแล้วถอนหายใจเซ็ง ๆ อีกนานแน่กว่าพวกมันจะมาถึง แต่ก็ทำได้เพียงเก็บข้าวของ คว้ากีตาร์สายขาดมาถือไว้แล้วเดินลัดเลาะตึกไปยังหน้าโรงเรียน

ซ่าาาา!

ครืนนนนน!

“อ๊าาาา!”

“มึงอุดปากมันดิ๊!”

“อื้ออออ”

“ซี้ดดดด ฟิตฉิบหาย”

กึก!

ผมชะงักฝีเท้าเมื่อได้ยินเสียงทุเรศ ๆ ที่ดังมาจากห้องน้ำข้างตึก ที่จริงมันก็ไม่ใช่เรื่องของผมหรอกนะ พวกเขาอาจจะกำลังมีความสุขกันอยู่ก็ได้

“ซี้ดดดด”

“ชะ...ช่วยด้วย!”

เผียะ!

“ใครให้มึงเสียงดัง!”

“ไม่มีใครมาช่วยมึงหรอก!”

เท้าที่กำลังจะก้าวเดินหยุดชะงักลงอีกครั้ง มือกำแน่น ผมไม่เคยคิดจะทำตัวเป็นฮีโรเลยสักครั้ง พยายามจะหลับตาแล้วสะกดจิตตัวเองว่ามันไม่ใช่เรื่องของผม...

“อ๊าาาา! เจ็บบบบ!”

ผมรู้สึกโมโหจนเลือดขึ้นหน้า เพราะจำได้ทันทีว่าเสียงที่

ได้ยินคือเสียงของคนที่เพิ่งมาสารภาพรักกับผม...ทำไมไม่รีบกลับบ้าน! อย่าบอกว่าแอบมานั่งร้องไห้โง่ ๆ ในห้องน้ำจนเจอพวกเหี้ยนี่นะ!

ตึง!

“เฮ้ย!!!”

ไม่ทันได้คิดอะไรมาก เท้าของผมก็ยันประตูห้องน้ำชายไปแล้ว

“มึงอย่าเสือก!”

เมื่อถีบประตูเข้ามาได้ ภาพตรงหน้ายิ่งตอกย้ำให้เลือดในกายของผมสูบฉีดด้วยความรู้สึกบางอย่างที่เหมือนผมมีส่วนทำให้มันเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น รุ่นพี่ ม.6 สองคนกำลังอยู่ในสภาพเปลือยท่อนล่าง คนหนึ่งบังคับให้เพื่อนร่วมชั้นของผมอมอวัยวะของมันเข้าไป ส่วนอีกคนหนึ่งก็กำลังยัดของสกปรกของมันเข้า-ออกช่องทางด้านหลังของเพื่อนผมพลางชี้หน้าผมแล้วตะโกนขู่ออกมา

“กูว่าไม่เสือกคงไม่ได้ว่ะ”

ไม่รู้ว่าผมเอาความกล้ามาจากไหน แต่ว่าตอนนี้ผมรู้สึกว่าเลือดในกายมันเดือดปุด ๆ จนร้อนไปทั่วร่างกายนี้ อยากจะปลดปล่อยความรู้สึกโกรธผ่านมือกับเท้าของผมให้ได้

“มึงจะทำไม”

มันหยุดการกระทำ ส่วนเพื่อนผมก็ขาอ่อนทรุดลงไปกองกับพื้น ผมย่างสามขุมเข้าไปใกล้อย่างคุกคาม ไอ้สองคนนั้นก็ถอยหลังไปนิดหน่อยเพื่อตั้งหลัก

“คนนี้ของกู!”

พลั่ก! ตึง!

กีตาร์ราคาแพงในมือถูกยกขึ้นฟาดหัวไอ้คนชั่วอย่างแรงจนตัวกีตาร์แตก แต่ผมก็ยังคงใช้เป็นอาวุธฟาดกระหน่ำลงไปไม่ยั้งโดยไม่นึกเสียดาย รู้สึกโมโหและโกรธตัวเอง ไม่ว่าเรื่องนี้ผมจะผิดหรือไม่ แต่ผมคิดแค่ว่าผมต้องรับผิดชอบ...เพราะผมมีส่วนทำให้มันเกิดขึ้น

“วิ่ง!”

ผมโยนซากกีตาร์ลงกับพื้น แล้วคว้าแขนคนตัวเล็กให้รีบวิ่งหนีออกมาทันที

“ไม่ต้องมายุ่งกับกู!”

เมื่อวิ่งมาได้ไกลพอสมควรจนถึงสวนหย่อมหน้าโรงเรียน คนตัวเล็กที่บนหน้ายังมีคราบน้ำตาปนกับสายฝน เสื้อนักเรียนก็เปื้อนมอมแมม ท่อนล่างมีเพียงกางเกงในสีขาวที่ผมทันคว้ามาจากพื้นให้มัน...แต่มันกลับสะบัดตัวออกและผลักผมอย่างแรง

“โย...”

“มึงเคยสนใจใครด้วยเหรอ!”

คนตรงหน้าทุบลงมาที่อกและท้องของผมอย่างระบายอารมณ์ มันร้องไห้อย่างหนักจนตาบวม จนเหมือนว่าหัวใจของมันแตกสลายไปแล้ว ผมเองก็ไม่รู้จะปลอบอย่างไรดี ผมไม่เคยต้องมาปลอบใจใคร เพราะว่าผมเป็นน้องคนสุดท้อง เป็นหลานคนเล็กสุดของตระกูล ใคร ๆ ก็ต้องตามใจผม ผมไม่เคยต้องคิดถึงความรู้สึกของใครทั้งนั้น

“ฮึก! มึงมันเหี้ย”

“อือ” ผมคว้ามันมากอดไว้แน่น ๆ อย่างต้องการจะปลอบโยน ผมทำอะไรเพื่อมันได้อีกมั้ย ตอนนี้ผมทำได้แค่นี้จริง ๆ...แค่กอดมันเอาไว้

“มึงไม่มีวันรักใครได้จริง ๆ หรอกโฟร์ท...”

“...”

“คนอย่างมึง...คนอย่างมึงต้องอยู่คนเดียวไปตลอดชีวิต!”

ผมไม่ตอบอะไร เพียงแค่กอดคนตัวเล็กเอาไว้อย่างนั้น มันเองก็หมดแรงจะต้านทานหรือขัดขืนแรงของผมได้อีก ผมลูบหัวมันเบา ๆ กลางสายฝนที่เทลงมาเหมือนฟ้าสะใจ

“อือ...กูคงไม่เหมาะที่จะมีใคร...” ผมพูดเบา ๆ เบาจนเสียงฝนกลบเสียงของผมและเสียงร้องของคนในอ้อมอกไปจนหมด เห็นแสงไฟจากรถที่คุ้นเคยสาดเข้ามาก็ทำให้รู้ว่าพี่ชายผมมารับแล้ว

“ฮึก...ฮึก...”

“กลับบ้านกันนะ...ลืมเรื่องวันนี้ไปซะ” ผมพูดพร่ำอยู่ข้างหูของเพื่อนร่วมชั้น คนน่ารักสดใสแบบมันไม่ควรมาพบเจอกับเรื่องแบบนี้ มันไม่ควรมารักคนแบบผมตั้งแต่แรก...ผมไม่คู่ควรจะได้รับความรักเลยสักนิดเดียว

ผมถอดเสื้อออกแล้วมัดรอบเอวของมันเพื่อปิดของสงวน ผมโอบรอบเอวมันพยุงให้เดินไปที่รถ ตอนนี้ผมทำได้แค่นี้จริง ๆ

แสงแดดยามเช้าปลุกผมให้ตื่นจากนิทรา พอพลิกตัวจะหันไปหาคนที่ผมกอดปลอบมันทั้งคืน ข้างกายกลับว่างเปล่าไปซะแล้ว

"หายไปไหนวะ"

เมื่อคืนผมก็อยู่เป็นเพื่อนมันทั้งคืน ปลอบมัน ถึงแม้ว่ามันจะดูเหมือนยังโกรธผมอยู่ แต่มันก็ไม่ได้ขัดขืนผมหรือมีท่าทีโมโหอะไรมากกว่านั้น

พอเดินลงมาจากชั้นบนก็พบคุณพ่อ คุณแม่ และพี่ชายฝาแฝดทั้งสองที่นั่งกินข้าวเตรียมตัวจะไปคณะ เมื่อคืนทุกคนก็ตกใจอยู่หรอกที่ผมพาโยธา เพื่อนร่วมชั้นในสภาพประหลาด ๆ ขึ้นห้อง

"แม่ครับ เห็นไอ้โยมั้ยครับ"

ผมถามพลางหย่อนกายนั่งลงข้าง ๆ พี่สองที่เหลือบมองผมอย่างล้อ ๆ มันล้อผมว่าผมพาสะใภ้เข้าบ้าน...สะใภ้พ่องงงง

"หือ? คุณแม่เค้ามารับไปแล้วจ้ะ"

"อ๋อ ครับ"

ตอนนั้นผมรู้สึกโล่งใจมาก คิดว่ามันคงปลอดภัยแล้ว แต่ผมกลับไม่คิดเลยว่านั่นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่เราเจอกัน

หลังจากวันนั้นโยธาก็ลาออกจากโรงเรียนและไม่มีใครติดต่อได้อีกเลย ส่วนพี่ ม.6 สองคนถูกทัณฑ์บนและถูกจับข้อหาอนาจารและล่วงละเมิดทางเพศ ผมเองก็ถูกลงโทษให้ทำความสะอาดสระว่ายน้ำโทษฐานทะเลาะวิวาทในโรงเรียน

โยธาหายไปจากชีวิตของผมด้วยคำพูดสุดท้ายที่ฝังในหัวผมจากคำที่มันพร่ำสาปแช่งผมทั้งคืน

“คนแบบมึงรักใครไม่ได้หรอก...มึงรักษาใครไว้ไม่ได้หรอกโฟร์ท”

- 1 -

~ Can't quit, take six

Wanna taste you

Language, use lips

Kissing strangers

Na na na na na na na na

Till I find someone I love

Na na na na na na na na

Kissing strangers

Na na na na na na na na

Till I find someone I trust ~

เสียงเพลงในร้าน 'The Escape' ดังก้องไปทั่วในโซนผับ ผมยืนชงเหล้ารับหน้าที่เป็นบาร์เทนเดอร์หนุ่มผมยาวสุดเซอร์ยืน

ฉีกยิ้มให้สาว ๆ ที่เข้ามาพูดคุย มีเพียงขาประจำเท่านั้นที่รู้ว่าไอ้หน้าสวยผมยาวดูร้าย ๆ คนนี้นี่แหละคือ โฟร์ท เจ้าของผับแอนด์เลานจ์สุดหรูบนตึกสูงชั้นที่ 33 แห่งนี้

“คืนนี้เลิกงานแล้วไปไหนรึเปล่าคะ”

ผมอมยิ้มน้อย ๆ พลางก้มหน้าผสมเครื่องดื่มสีสวยของสุภาพสตรีตรงหน้า เหตุการณ์เดิม ๆ เกิดขึ้นซ้ำ ๆ แบบนี้ทุกคืน มีคนเข้ามาพูดคุยแล้วก็จากไป ผมไม่เคยคิดจะสานต่อความสัมพันธ์กับใครเลยจริง ๆจัง ๆ มันเป็นเหมือนความรู้สึกที่รักและหวงในอิสระของตัวเองไปซะแล้ว ไม่เคยคิดอยากได้ใครเข้ามาอยู่ในชีวิตเพิ่มเลย ผมมีเพื่อนมากมาย มีครอบครัวที่อบอุ่น มีชีวิตที่สมบูรณ์ ผมไม่ต้องการใครอีกแล้ว...ผมรู้สึก ‘เต็ม’ แล้ว

“ไม่ได้ไปไหนหรอกครับ”

“ถ้าอย่างนั้น...ไปต่อกันที่ห้องแพมมั้ยคะ”

ผมหัวเราะในลำคอ พร้อมกับวางแก้วบรรจุเครื่องดื่มสีสวยที่บรรจงผสมลงตรงหน้าเธอ แล้วฉีกยิ้มให้อีกครั้ง

“ขอโทษนะครับ...ผมไม่ได้ชอบผู้หญิง...”

และผมก็ไม่ชอบผู้ชายด้วยโว้ย! เพราะผมไม่ชอบใครเลย ไม่มีเลยสักคน!

กริ๊ง!

“เชอะ! ว่าแล้วเชียว”

แล้วเธอก็โยนเศษเงินลงตรงหน้าผมพร้อมกับคว้าแก้วจากไป เฮ้อ...ผมผิดอะไรอีกครับเนี่ย

“ขอ Escape แก้วนึงครับ”

ผมเงยหน้าขึ้นมองคนสั่งเมนูแรงประจำร้าน แล้วก็ต้องหุบยิ้มพลางเอียงหน้าอย่างสงสัย...คนตรงหน้าดูยังไงก็ไม่เหมาะกับสถานที่แบบนี้เลยสักนิด เป็นพระก็ต้องอยู่ในวัดในโบสถ์ไม่ใช่เหรอ มาเดินเพ่นพ่านในร้านแบบนี้เดี๋ยวก็อาบัติกันพอดี

“ไม่ขาย” ผมส่ายหน้าพลางจะไปรับออร์เดอร์แขกสาว ๆ คนอื่นบ้าง ไม่อยากจะเสวนากับคนตรงหน้า อยากผิดศีลรึไงกัน

หมับ!

“ทำไม”

ผมก้มลงมองข้อมือตัวเองที่ถูกเกาะกุมโดยไอ้คุณอปป้าตัวสูง หุ่นน่าหมั่นไส้ แถมยังหล่อดูดีภายใต้แว่นกรอบดำ กล้าดียังไงมาแตะต้องตัวผมเนี่ย!

“พี่กลับบ้านไปไป๊ ชิ่ว ๆ”

ผมออกปากไล่คุณพระถังซัมจั๋ง คุณคนดีศรีสยาม พ่อตัวแทนแห่งความดีงามบนโลกใบนี้ เขาคือ พี่เคี้ยง คุณหมอสูติ-นรีเวชคนที่สะเหล่อมาตกหลุมรักเพื่อนชายนายกระจอกนามว่าแมคควีนของผมอย่างจริงจัง โดยที่เพื่อนของผมมันดันเป็นผู้ชายและที่สำคัญไอ้แมคควีนมันมีผัวแล้วครับ!

และนี่คืออีกหน้าที่ที่คนโสดแบบผมต้องเผชิญ นั่นก็คือการเป็นเพื่อนพระเอก เป็นที่ปรึกษา เป็นศาลาที่พักใจ เป็นอะไรก็ตามในละครที่สุดท้ายแล้วตอนจบก็ไม่มีคู่นั่นแหละครับ...ผมเองครับโฟร์ทเอง

~เป็นทุกอย่างให้เธอแล้ว แม้ว่าเธอไม่เคยเป็นอะไรกับฉันเลย~

“หึ...พี่มันไม่มีใครต้องการนี่นะ”

เพราะมึงเป็นพระรองไงครับพี่! ต่อให้ดีแค่ไหนสุดท้ายก็ต้องเสียใจยังไงล่ะ สู้เป็นคนเลว ๆ แบบผมก็ไม่ได้...มีแต่คนต้องการ ผมละแปลกใจเหมือนกัน ทำไมคนดี ๆ ถึงมักจะนก มักจะไม่ถูกเลือก ถ้านี่เป็นละครไทย ผมกับพี่เคี้ยงก็คงเป็นเหมือนพระรองกับเพื่อนนางเอกที่ไม่มีคู่แล้วต้องมานั่งปรับทุกข์กันแบบที่กำลังเป็นอยู่ตอนนี้

“เออ! รู้ตัวแล้วก็กลับบ้านไปกินนมนอนเถอะนะครับ ดึกมากแล้ว”

ผมพูดพลางส่ายหัวอย่างเบื่อหน่าย พี่เคี้ยงดูเป็นคนดีเกินกว่าจะเสพของมึนเมาพวกนี้นี่ครับ แบบว่าเขาน่ะดูอนามัยจัดชนิดที่ว่าต้องไหว้พระสวดมนต์ เข้านอนสี่ทุ่ม ตื่นหกโมงเช้านั่นละ แต่ประโยคถัดมาก็ทำเอาผมต้องหยุดชะงักอย่างสนใจ

“ทำไม! ดีเกินไปก็ไม่ชอบ ต้องเลวแค่ไหนถึงจะมีคนรักวะ!”

“...”

“โธ่เว้ย!”

ตึง!!!

“...”

“...”

“ฮึก...”

“...”

“ฮึก....เจ็บ...”

“เฮ้อ...” ผมไม่รู้จะหัวเราะหรือจะร้องไห้ด้วยความเวทนาดี

เมื่อไอ้คนโวยวายมันระบายอารมณ์โมโหด้วยการเตะเคาน์เตอร์บาร์อย่างแรง...และร้องไห้สะอื้นเพราะเจ็บเท้า

“ฝากร้านด้วยนะไอ้โก้”

ผมหันไปพูดกับลูกน้องซึ่งมีตำแหน่งเป็นผู้จัดการร้าน แล้วผมก็ถอดผ้ากันเปื้อนยีนส์สีเข้มที่คาดเอวออก ก่อนจะเดินอ้อมมาลากตัวไอ้คุณหมอเมาดิบออกไปจากร้าน

“เอาแค่นี้ไปก่อน คิดว่าพี่น่าจะคออ่อน”

ผมก็ไม่ได้ถีบไอ้คนหน้าหล่ออะไรนี่ออกจากร้านหรอกครับ พาพี่เขาขึ้นลิฟต์พิเศษหลังร้านมายังชั้น 34 ซึ่งเป็นชั้นเพนต์เฮาส์ของผมเอง เรียกได้ว่าที่นี่เป็นอาณาจักรของผมเลยทีเดียว เพราะความจริงแล้วผมเรียนจบสถาปัตยกรรมศาสตร์มาแหละครับ และก็เคยทำงานในบริษัทใหญ่ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี แต่ผมมีปัญหากับรุ่นพี่ที่ทำงานเรื่องถูกขโมยผลงาน ผมเลยลาออกมาทำฟรีแลนซ์และเปิดร้านเหล้าของตัวเองซะ อย่างเพนต์เฮาส์นี้ ตึกนี้ ผมก็เป็นคนออกแบบเองแหละครับ

“พี่ไม่คออ่อน พี่กินได้”

ผมเหยียดยิ้มมุมปากพลางชงเหล้าให้ตัวเองบ้าง ตอนนี้เรากำลังนั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์บาร์ในโซนครัว โดยมีผมรับหน้าที่เป็นบาร์เทนเดอร์ตามเดิม ผมไม่ค่อยพาใครมาที่ห้องหรอกครับ มีก็แค่เพื่อนสนิทในแก๊ง ‘ดำไม่ห่างเหิน’ เท่านั้นที่จะได้ขึ้นมา...ส่วนไอ้อปป้าแสนดีตรงหน้าผมนี่ก็เคยขึ้นมาที่นี่ครั้งนึงครับ ก็ไม่คิดว่าเขาจะได้มาห้องผมอีกจนตอนนี้

“เจ็บอยู่มั้ย” ผมถามพลางชี้ไปยังเท้าของคนตัวสูงที่จิบเหล้าไปไม่ถึงครึ่งแก้วแต่ว่าหน้าและลำคอกลับเริ่มแดงแล้ว ไอ้คุณชายหมอเอ๊ย!

“เจ็บ...”

ผมทำหน้าเบ้นิดหน่อยพลางเดินไปยังตู้เย็นเพื่อหาคูลแพ็กมาปฐมพยาบาลให้คนโง่ทำร้ายตัวเอง...ทำไมอารมณ์ร้อนจังอะพี่ อ่อนแอแล้วไม่เจียมนะครับ

ผมก้มลงตรงหน้าคนตัวสูงที่นั่งบนเก้าอี้ทรงสูง แล้วยกเท้าของเขาให้วางบนเก้าอี้ตัวข้าง ๆ ก่อนจะวางคูลแพ็กลงบนเท้าขาวที่บวมแดงนั่นให้ลดอาการอักเสบ อ่า...ถึงผมไม่ได้เรียนหมอ แต่ผมก็พอรู้วิธีปฐมพยาบาลเบื้องต้นแหละน่า ให้นั่งห้อยขาก็ยิ่งบวมพอดี

“อ้ะ แล้วก็นั่งพักไป อยากระบายอะไรก็ว่ามา...ผมจะรับฟัง”

ผมนั่งลงข้าง ๆ คนหล่อแล้วยิ้มน้อย ๆ ให้เขารู้สึกผ่อนคลายลง ผมคิดว่าใคร ๆ ก็ชอบให้มีคนมารับฟัง...ซึ่งผมก็มักจะเป็นผู้ฟังที่ดีเสมอ

นี่เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่ผมเลือกจะเปิดร้านเหล้า นั่นก็เพราะผมมีทฤษฎีแรกง่าย ๆ สำหรับใช้ชีวิตแบบคนโสด นั่นก็คือ ‘อย่าเหงา’ เพราะความรู้สึกเหงาจะทำให้เราเสี่ยงต่อการเกิดอารมณ์อ่อนไหวและตกหลุมรักใครต่อใครได้โดยง่าย ผมจึงเลือกอาชีพที่สามารถพบเจอผู้คนมากหน้าหลายตาเพื่อช่วยคลายเหงา และทำหน้าที่รับฟังพวกเขาพร่ำเพ้อไปวัน ๆ ซึ่งก็ได้ผล เพราะแต่ละวัน

ผมแทบไม่เหงาเลย

"..."

คนกรึ่ม ๆ มองผมนิ่งแล้วคว้าแก้วเหล้ากระดกรวดเดียวลงคอจนหมด ใจเย็นหน่อยพ่อเอ๊ย! หน้าแดงตัวแดงไปหมดแล้วเนี่ย

"โฟร์ทไม่มีแฟนเหรอ"

เอ้า! ละทำไมอยู่ดี ๆ ถึงได้มาถามผมอย่างงี้วะ ไม่มีแฟนก็ไม่ใช่ปมด้อยหรือหมายความว่าผมไม่มีใครเอานะเว้ย ที่ผมไม่มีแฟนก็แค่เพราะผมไม่อยากมีเองนั่นแหละ

"อือ"

"ไม่เหงา?"

เฮ้ย! อะไรของพี่หมอเคี้ยงครับเนี่ย จะมายุ่งกับชีวิตผมไปทำสารคดี*กระจกหกด้าน*เหรอ ผมเริ่มไม่พอใจแล้วนะ อย่าอยากรู้เลยครับ เพราะผมไม่ชอบให้คนที่ไม่สนิทมาซักไซ้เรื่องส่วนตัวสักเท่าไหร่...และผมก็เป็นคนหัวร้อนง่ายมาก ๆ ด้วย

"จะอยากรู้ไปเพื่อ?"

"ก็เห็นอยู่คนเดียว เพื่อนก็มีแฟนกันหมดแล้ว"

ไม่จริง! กลุ่มผมมีทั้งหมด 6 คน เพิ่งจะมีคู่กันไปแค่ 4 คนเอง ยังเหลือผมกับเพื่อนอีกคน!

"แล้วอยู่คนเดียวมันไม่ดีตรงไหน" ผมเอียงคอย้อนถามพลางผสมเหล้าให้ตัวเองอีกแก้ว ตอนนี้อายุผมแค่เกือบสามสิบไม่เห็นต้องรีบอะไรเลยนี่ครับ ผมยังเคยปฏิญาณตนไว้ว่าจะอยู่เป็นโสดไปตลอดกาลอีกต่างหาก

“ตอนนี้อาจจะไม่รู้สึก ถ้าแก่ไปเดี๋ยวก็รู้”

ผมเบ้ปากแล้วมองคนที่ใช้เท้าอีกข้างเขี่ยคูลแพ็กบนเท้าของตัวเองเล่น หึ! อายุพี่ห่างจากผมแค่สองสามปีเองมั้ง ทำมาเป็นตัดพ้ออย่างกับจะแก่ตายวันนี้วันพรุ่งอะครับ

“ผมไม่เห็นว่าการมีคู่มันจะสำคัญขนาดนั้น”

“เหรอ...แต่ถ้ามีใครสักคนคอยรับฟัง คอยดูแลเรา มันจะไม่รู้สึกดีกว่าการอยู่คนเดียวหรอกเหรอ”

ผมเหลือบมองคนที่จดจ้องมองผมด้วยดวงตาสีอ่อนต้องประกายกับไฟวอร์มไลต์ ตอนนี้คุณหมอตรงหน้าคงจะกรึ่มได้ที่

มีใครสักคนคอยรับฟังและดูแลอย่างนั้นเหรอ...

“งั้นสิ่งที่ผมกำลังทำกับพี่ในตอนนี้ พี่ก็กำลังรู้สึกดีกับผมอย่างนั้นเหรอ”

“...”

คุณหมออปป้ากะพริบตาถี่ ๆ อย่างมึน ๆ ก่อนจะกระตุกยิ้มมุมปากส่งมาให้ผมแล้วลุกขึ้นยืนบนพื้น เขยิบเข้ามาใกล้ตัวผมที่ยังคงนั่งนิ่งรอฟังคำตอบ

“...”

“รู้สึกดี? หึ ๆ รู้สึกสิ...และอยากจะรู้สึกมากกว่านี้อีกนะ”

ผมเบิกตากว้างขึ้นอีกนิด เมื่อคนเมาวางแขนล็อกพนักพิงเก้าอี้ของผมแล้วโน้มหน้าเข้ามาใกล้ จนผมอดที่จะรู้สึกขนลุกซู่ไม่ได้

แปะ!

“ออก! ไป!” ผมประทับฝ่ามือสองข้างลงบนหน้าหล่อ ๆ แล้ว

ดันหน้าเขาออกแรง ๆ จนคนเมาแทบหงายหลัง

“โฟร์ท...”

เขางึมงำเบา ๆ และดูเหมือนจะเซล้มไปจริง ๆ เพราะยังวางเท้าข้างที่เจ็บลงน้ำหนักกับพื้นแบบเต็มเท้าไม่ได้

“ตัวปัญหาจริงโว้ย!”

ผมคว้าตัวคนโงนเงนด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์แล้วพยุงไปยังโซฟาตัวใหญ่กลางห้อง จะกลับไหวมั้ยล่ะเนี่ย

ผลักคนคออ่อนลงกับโซฟาปุ๊บ คุณท่านก็หลับปั๊บ ท่านอนก็ช่างน่าหมั่นไส้ซะจริง ๆ

ตึ๊ก...ตั๊ก...

เสียงหัวใจตัวเองที่ไม่ได้ยินมานานกลับดังชัดขึ้นในความรู้สึก...นี่กูเป็นอะไรวะ ต้องเพราะมีคนแปลกหน้าเข้ามาใกล้เกินความจำเป็นแน่ ๆ เลย ผมเลยเกิดความรู้สึกแปลก ๆ ซะงั้น

“...”

ผมทรุดเข่านั่งลงข้างโซฟาเพื่อจะช่วยจัดท่าทางให้แขกนอนอย่างสบายตัวสักหน่อย เดี๋ยวจะหาว่าเจ้าของร้าน The Escape ใจร้าย...ผมถอดแว่นสายตาของเขาออก และเผลอจ้องใบหน้าได้รูปที่ดูดีไปทุกอณู ดูดีจนอยากเห็นหน้าพ่อแม่ของเขาเลยจริง ๆ รอบตัวผมมีเพื่อนหน้าตาดีที่เรียกได้ว่าเทพบุตรอยู่เต็มไปหมด แต่คนตรงหน้านอกจากจะหล่อดูดีแล้ว มันกลับให้ความรู้สึกอบอุ่นละมุนหัวใจและรับรู้สึกได้ถึงความดีงามอย่างบอกไม่ถูก เหมือนตอนที่ผมได้มองรูปปั้นของเทวดาจากยอดฝีมือที่บรรจงปั้นแต่งขึ้น เพราะเพียงแค่มองก็รู้สึกอิ่มเอมสว่างไปทั้งใจได้แล้ว ผมอยาก

เก็บภาพของคนตรงหน้าไว้จริง ๆ

ติ๊ก...ตั๊ก...

"อะไรของกูวะเนี่ย"

ผมเกาหัวงง ๆ เพราะความคิดและเสียงหัวใจที่ได้ยินชัดเจนของตัวเอง ผมวางแว่นสายตาของพี่เคี้ยงไว้บนโต๊ะรับแขก ก่อนจะเดินเข้าห้องไปหาผ้าห่มมาให้ ผมเป็นคนขี้ร้อนมาก ๆ เลยมักจะเปิดแอร์เย็น ๆ ให้ทั่วห้อง...เอาผ้าห่มหนา ๆ ไปกันหนาวตายก่อนละกันนะครับพี่หมอ

"อืม..."

คนหล่อครางในลำคอแล้วดิ้นอีกเล็กน้อยเมื่อผมคลุมผ้าห่มให้

"นี่กูต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ"

ผมหยุดตัวเองไม่ให้เดินไปหาอุปกรณ์ในห้องอาร์ตไม่ได้ ผมคว้าทั้งกระดานสเกตช์และดินสอไม้ ตอนนี้ผมกำลังนั่งอยู่บนโซฟาฝั่งตรงข้ามร่างเหยียดยาวที่ยังนอนนิ่งไม่รู้สึกตัว มือผมลากเส้นโค้งเว้าแรเงาแสงที่ตกกระทบลงมาอย่างบรรจง เก็บรายละเอียดใบหน้างามนั้นอย่างประณีต ตั้งใจวาดเส้นผมทุกเส้นให้เรียงตัวเสมือนของจริงมากที่สุด แต่จะวาดให้เหมือนเท่าไหร่ก็รู้ว่าไม่อาจจะทำให้ความรู้สึกของผมที่มองรูปวาดเหมือนตอนมองของจริงได้เลย ผมจะทำยังไงถึงจะเก็บความรู้สึกที่มองตัวจริงใส่ไว้ในรูปได้

ผมดึงกระดาษออกมาพิจารณาแล้วขยำมันโยนทิ้งไปอย่างไม่ใยดี...มันไม่เหมือน มองยังไงก็ไม่เหมือนของจริง

เฮ้อ...

ถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย...เป็นเอามากนะเนี่ยกู!

“ฝันดีนะครับพี่เคี้ยง”

ผมวางอุปกรณ์ทิ้งไว้อย่างไม่ใส่ใจแล้วเดินเข้าห้องนอนของตัวเองไป

จะให้ผมมีใครสักคนอย่างนั้นเหรอ...

หึ! ฝันไปเถอะ

คนแบบผมอยู่คนเดียวน่ะดีแล้วละ อย่าให้ใครต้องมาโชคร้ายเพราะรักผมอีกเลย...

- 2 -

ครืดดดด ครืดดดดด

ปั้ก! ปั้ก!

ผมรู้สึกถึงแสงอรุณที่ส่องกระทบใบหน้า แต่สิ่งที่ทำให้ผมตื่นกลับไม่ใช่แสงสว่าง ทว่าเป็นเสียงตึงตังจากนอกห้องนอนซะมากกว่า!

“ใครวะ”

เหลือบมองนาฬิกาก็เพิ่งเจ็ดโมงเช้า นับว่าเช้ามากสำหรับเจ้าของร้านเหล้าที่ปิดร้านตีสองเข้านอนตีสี่ และผมควรจะได้ตื่นนอนสักเที่ยงวัน!

ตึง!

ผมเปิดประตูห้องนอนออกอย่างโมโห และเดินลงบันไดตรงดิ่งเข้าไปยังโซนห้องครัวด้านล่าง หรือว่าจะเป็นพวกเพื่อน ๆ? มันชอบทำเหมือนเพนต์เฮาส์ของผมเป็นที่สาธารณะ เพราะลิฟต์คือ

ประตูเข้าเพนต์เฮาส์ซึ่งจะเชื่อมกับร้านเหล้าข้างล่าง ฉะนั้นใครจะขึ้นมาก็ช่างง่ายแสนง่าย...แค่เพียงกดลิฟต์

"ไอ้ควีน?"

ผมลองเอ่ยชื่อเพื่อนสนิทมารยาทน้อยนิดออกไปเมื่อเดินเข้ามาถึงห้องครัว แต่ต้องหยุดชะงักลงเมื่อพบว่าคนในห้องครัวไม่ใช่หมอแมคควีน แต่เป็นพี่หมอเคี้ยง...อาคันตุกะที่ผมพาเข้าห้องมาเมื่อคืนนั่นเอง

"ครับ?"

คุณชายหมอหันมาส่งยิ้มให้ ขณะที่ในมือกำลังง่วนกับการชงกาแฟอย่างคล่องแคล่วอยู่หน้าเครื่องชงกาแฟขนาดใหญ่ที่ผมกะซื้อมาประดับห้องแค่นั้น ผมไม่ค่อยชงดื่มเองหรอกครับ ชงเหล้าง่ายกว่าเยอะ

"ทำอะไรครับ"

คำถามของผมดูโง่มั้ยครับ ก็อุตส่าห์บรรยายไปว่าพี่มันกำลังชงกาแฟ แต่ที่ถามเนี่ย ผมหมายถึงเขากำลังคิดจะทำอะไรอยู่กันแน่ ทำไมยังไม่กลับไปอีก

"โฟร์ทชอบกาแฟแบบไหนครับ"

ผมมองออกไปนอกหน้าต่างกระจก บรรยากาศครึ้ม ๆ เหมือนฝนกำลังจะตกเลย...ผมเคยชอบฝนตก เพราะผมชอบนั่งมองเม็ดฝนร่วงลงมา...ทว่าเหตุการณ์ในอดีตกลับทำให้ผมรู้สึกขยาดกับบรรยากาศฝนตกไปซะได้

เหตุการณ์ในวันนั้นที่ผมจะไม่มีวันลืม...

ผมไม่ได้ตอบคำถามของคุณชายหมอ แต่เดินหลบเข้าไป

หลังเคาน์เตอร์บาร์ หยิบไวน์แดงรสเลิศออกมาเพื่อรินลงแก้ว... ฝนตกกับไวน์แดง ช่างตอกย้ำอารมณ์เทา ๆ ของผมได้ดีจริง ๆ รู้สึกอยากวาดรูปขึ้นมาแบบแปลก ๆ แฮะ สงสัยอารมณ์อินดี้ช่วงนี้มาบ่อย

“เฮ้!”

ขวดไวน์ในมือถูกช่วงชิงไปโดยคนตัวสูงที่สูงกว่าผมอยู่มาก พี่เคี้ยงเป็นคนหุ่นดีระดับนายแบบ ผิวขาวตามเชื้อชาติที่ถูกผสมมา ใบหน้าดูดีภายใต้แว่นนั้นมองมายังผมเหมือนผู้ใหญ่กำลังจะดุเด็ก ผมหันไปเตรียมจะว้ากใส่แต่คนเป็นหมอก็ก้าวมาจนประชิดตัวแล้วจับข้อมือที่ถือขวดไวน์ของผมเอาไว้

“นี่เพิ่งจะเช้าอยู่เลย ควรทานอาหารก่อนนะครับ”

“ผมจำเป็นต้องขอพี่ก่อนรึไง ปล่อย...”

ผมพยายามจะดึงมือที่ถือขวดไวน์แดงกลับ แต่คุณหมอกลับไม่ยอมปล่อยมือ...อะไรวะ พี่ควรกลับไปตั้งแต่ลืมตาตื่นมาแล้วรู้ตัวว่าอยู่ในห้องหนุ่มโสดแปลกหน้าแบบผมแล้วนะ

“เดี๋ยวไม่โตนะ”

= =?

กูต้องโตกว่านี้อีกเหรอวะพี่

คือผมไม่ได้เตี้ยนะโว้ย! ผมสูงตั้ง 177 เซ็นต์ ถึงจะเตี้ยกว่าไอ้ควีนไอ้คิง แต่ผมก็มาตรฐานชายไทยโว้ยยยย! หยาบคายมากไอ้พี่หมอ!

“อ๊ะ ๆ อย่าเพิ่งโมโห มาทานข้าวด้วยกันก่อนนะครับ พี่ทำกับข้าวไว้เพียบเลย”

ผมชะงักปากที่กำลังจะอ้าแล้วกะพริบตาปริบ ๆ...ทานข้าว? นี่พี่หลุดมาจากการ์ตูนเรื่องไหนรึเปล่า ทานข้าวอะไรวะ นี่ชีวิตเดี่ยวของชายโฟร์ทมีคนมาทำอาหารเช้าให้กินตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย ระลึกย้อนไปตอนมหา’ลัยปี 2 ตอนที่ไม่สบายนอนซมอยู่ที่หอก็มีแต่ไอ้ควีนกับไอ้นัทเพื่อนสนิทที่ซื้อข้าวต้มมาทิ้งไว้ให้...คิดแล้วก็น้ำตาจะไหล ขนาดมันเรียนหมอยังมีเวลามาดูแลผม...ผ่านมาแล้วเกือบสิบปีอยู่ดี ๆ ก็มีหมออีกคนอย่างพี่เคี้ยงที่เอาข้าวมาถวายให้...ทำไมผมรู้สึกซึ้งจังวะ

“คือ...”

พอพูดถึงอาหาร กลิ่นหอม ๆ ของอาหารหลากหลายชนิดก็ลอยเข้าปะทะจมูกทันที กระเพาะและลำไส้ก็เริ่มบิดม้วนประท้วงขึ้นบ้าง...หิวอะ ช่างแม่งละกัน โยนฟอร์มทิ้งไปก่อน ตอนนี้หิว! กินมันให้หมด!

ผมไม่ค่อยหิวเท่าไหร่หรอก

จริง ๆ นะ

ไม่หิว...

“เอ่อ...เอาข้าวเพิ่มมั้ยครับ”

ผมยื่นจานข้าวให้คนเป็นหมอแล้วฉีกยิ้มกว้างอย่างโหยหาความรักความเมตตา ฮืออออ ทำไมอร่อย ทำไมเป็นผู้ชายต้องทำอาหารอร่อยขนาดนี้ เป็นศิษย์เชฟเอียนรึเปล่าครับพี่

“อร่อยใช่มั้ย”

“โหย...โคตรดีเลยพี่ ไปเรียนทำอาหารมาเหรอ”

ผมยื่นนิ้วโป้งให้คุณหมอสูติฯ ที่ยิ้มกริ่มอย่างอารมณ์ดี เออ ดีเนอะ ห้องเท่ ๆ ของคนคูล ๆ มีคนหล่อ ๆ มาประดับห้อง แถมยังมีของอร่อย ๆ ให้กินอีกต่างหาก พี่อยากรับจ๊อบเป็นเชฟที่ร้านผมมั้ยครับ ฮ่าาาา

"เปล่า...โทร. สั่งจากห้องอาหารของโรงแรมข้างล่างมา"

เคร้ง!

= =^

"ฮ่าาาา"

"..."

ผมยกจานข้าวฟาดเลยดีมั้ย น่าหมั่นไส้ฉิบหาย ผมอุตส่าห์ชมเนี่ย เอาอารมณ์ดี ๆ ของผมคืนมาเลย

"แล้วไหนบอกว่าทำเอง?"

"อ้อ! พี่หุงข้าวเองนะครับ อร่อยใช่มั้ย"

ไม่คุยด้วยละดีมั้ย! ของบนโต๊ะสิบกว่าอย่าง ฝีมือพี่มันหุงแค่ข้าวอย่างเดียว ขี้อวดเกินไปแล้ววววว

"เอาที่สบายใจเลยครับพี่"

ผมขอจบประโยคสนทนาแต่เพียงเท่านี้ ทว่าคนที่นั่งฝั่งตรงข้ามกลับเขยิบมานั่งติดประชิดผม แถมยังฉีกยิ้มซะกว้างเชียว อารมณ์ดีอะไรของพี่มันวะ รู้สึกขนลุกแปลก ๆ แล้วโว้ย!

"อะไร"

กดเสียงต่ำหรี่ตามองคนข้างตัว เขาต้องการอะไรจากกู๊? ว้อททท? เอาหน้าหล่อ ๆ ออกไปได้มั้ย ผมอิจฉา

แผ่นกระดาษคุ้นตาถูกสะบัดคลี่ออกแล้วยื่นมาแปะติดตา

ผม ชิดขนาดนี้ยัดเข้าปากไปเลยแล้วผมจะมองชัดกว่านี้มั้ง ฤุย! อะไรของพี่มันเนี่ย

"อะไรของ..."

"โฟร์ทแอบชอบพี่เหรอครับ"

"หา!?"

ผมคว้ากระดาษมาพิจารณาดี ๆ อีกครั้ง นี่มันรูปวาดเมื่อคืนที่ผมขยำทิ้งไปแล้วนี่ พี่หมอเคี้ยงไปเก็บมาชื่นชมเหรอ เพราะผมฝีมือดีก็งี้แหละน่า แต่เดี๋ยวนะ...แอบชอบพี่?

"โฟร์ทแอบชอบพี่ใช่มั้ย"

ดูรอยยิ้มกว้าง ๆ เหมือนมีแสงออร่าส่องสว่างไปทั่วห้องมืดมนของผมสิครับ...มันช่างจ้าซะเหลือเกิน!

"พี่เคี้ยงครับ ถ้าผมจะต้องชอบคนที่ผมวาดรูปให้ทุกคนป่านนี้ผมคงได้แฟนเป็นสาวอกตู้มมาประมาณร้อยคนได้"

เมื่อก่อนสมัยเรียนผมทำโพรเจกต์ 'Art of Anatomy' เลยต้องวาดรูปสรีระเปลือยเปล่าของทั้งชายและหญิงมาแทบนับไม่ถ้วน ถ้าต้องเป็นแฟนกับทั้งหมดนั่นผมคงเปื่อยไปหมดแล้ว

"..."

"..."

รอยยิ้มกว้างค่อย ๆ หุบลงจนดูคล้ายหมาน้อยหูลู่หางตก ทำเอาคนขี้ใจอ่อนแบบผมรู้สึกผิดขึ้นมาอีกครั้ง

"เหรอ...แบบพี่คงไม่ใช่คนที่น่าสนใจเลยใช่มั้ยล่ะ"

นั่นไง ดรามาอีกแล้ว โธ่! มนุษย์โสดเอ๋ย จงจำไว้ว่าจะไม่มีใครมารักคุณได้หรอก ถ้าคุณมองไม่เห็นคุณค่าของตัวคุณเอง...

จงรักตัวเอง ใช้ชีวิตของตัวเองให้มีความสุข อย่าใช้ชีวิตเหมือนคุณกำลังขาด เพราะหากวันนึงมีคนมาเติมเต็ม มันจะทำให้คุณรู้สึกว่าขาดเขาไม่ได้...และพอวันนึงถ้าเขาหายไป คุณจะรู้สึกว่าช่องว่างนั้นมันกลวงโบ๋กว่าเดิมซะอีก

"พี่เคี้ยงให้ผมช่วยมั้ย"

"หือ?"

เอาวะ! ชีวิตช่วงนี้ผมว่าง มีอะไรให้เล่นมันก็ออกจะดี...

ผมล้อเล่น! ช่วงนี้งานผมเยอะฉิบ พวกเพื่อน ๆ ก็กำลังวุ่นวายเรื่องช่วยกันตามหาคนร้ายที่ทำร้ายไอ้คิง งานฟรีแลนซ์ที่รับช่วงนี้ก็เป็นออกแบบมูลนิธิเด็กกำพร้าของเพื่อนคุณแม่ ร้าน The Escape ช่วงนี้ก็คนเยอะ คึกคักจนต้องลงไปช่วยน้อง ๆ พนักงานทุกคืน

"ให้ ผม ช่วย มั้ย"

ย้ำทีละคำให้คนอายุมากกว่าได้เข้าใจ

"เอ่อ...จะดีเหรอโฟร์ท...พี่..."

ผมคว้าแว่นตากรอบดำของคุณหมอออก แล้วพิจารณาใบหน้าได้รูปแบบใกล้ ๆ

"..."

"..."

ตอนนี้เห็นชัดกว่าเมื่อคืนด้วยซ้ำ ผมสีเข้มยุ่งเหยิงหน่อย ๆ เหมือนคนเพิ่งตื่น ตาคู่สวยสีน้ำตาลอ่อนที่หรี่ตาเพ่งมองผมเมื่อไร้แว่น หน้าเนียนใส จมูกโด่งได้รูปแบบน่างับ ปากก็หนาได้รูปซะน่าจูบ...จูบ? เป็นบ้าอะไรเนี่ยไอ้โฟร์ท! กูต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ!

“เอ่อ...ผมหมายถึงว่า ถ้าพี่อยากมีแฟน เดี๋ยวผมช่วยเอง”

ผมรีบพูดแล้วเขยิบตัวออกห่าง ยัดแว่นคืนใส่มือคนเป็นหมอ ผมว่าช่วงนี้ผมแปลก ๆ ว่ะ สงสัยนอนน้อย หัวใจเลยทำงานผิดปกติ

“ช่วยยังไง”

“สมัยนี้โลกมันกว้าง แอปพลิเคชันหาคู่เลยมีไว้เพื่อคนเหงา ๆ เหมือนดอกไม้เฉาห่อเหี่ยวแบบพี่ไงล่ะครับ”

ผมว่าพลางคว้ามือถือขึ้นมาโหลดแอปฯ หาคู่ให้คุณหมอขี้เหงา ผมเห็นพวกลูกน้องในร้านดาวน์โหลดมาเล่นเต็มเลย ต้องลองหน่อยละพี่หมอ

“ปะพี่! ถ่ายรูป ๆ”

ผมคว้ากล้องจะถ่ายให้คุณหมอเพื่อทำเป็นรูปโพรไฟล์ โดยคนหล่อก็ฉีกยิ้มกว้างรออยู่ก่อนแล้ว แต่ผมว่าไอ้แว่นเนิร์ด ๆ นี่มันเหมือน คลาร์ก เคนต์ ก่อนจะแปลงร่างเป็นซูเปอร์แมนยังไงไม่รู้แฮะ

“อ้าว ทำไมไม่ถ่ายล่ะ”

พี่เคี้ยงเขยิบมามองมือถือผมที่เปิดหน้าสมัครแอปฯ แบบใกล้ ๆ อย่างสงสัย แล้วก็มองหน้าผมแบบใกล้ ๆ เพื่อต้องการคำตอบบ้าง คงจะเห็นหน้าผมชัดอยู่หรอก เพราะหน้าเราสองคนห่างกันแค่แว่นกั้น นี่มันก็ใกล้ไป๊!

“ผมว่าพี่ต้องการการอัปเกรด”

“ครับ?”

“ไปมอดิฟายกัน!”

คนตรงหน้ากะพริบตาปริบ ๆ อย่างงุนงง...ผมว่าพี่อยู่บนหอคอยงาช้างนานเกินไปแล้ว คิวปิดโฟร์ทคนนี้จะช่วยพี่เอง!

- 3 -

“มันขี่ไปได้จริงเหรอโฟร์ท”

“ได้ดิพี่”

“เอ่อ...รถติดนะ พี่กลัวว่าโฟร์ทจะร้อน”

ผมหรี่ตาหันไปมองคนตัวสูงข้างตัวที่ตอนนี้มองศุภโชคเหมือนไม่ไว้ใจ ศุภโชคลูกรักของผมคือเวสปาปี 1964 ที่เป็นมรดกส่งต่อมาจากคุณปู่ มันยังขับได้คล่องดีไม่มีสะดุดนะครับ ถึงจะขับเร็วสุดได้แค่ 40 กิโลเมตรต่อชั่วโมงก็เถอะ...เอ้า! ก็ผมไม่รีบอะ

“พี่เคี้ยงครับ นี่เพิ่งจะเก้าโมงเอง ถือว่ารับวิตามิน D ละกันนะครับ...คงถึงตอนห้างฯ เปิด สิบเอ็ดโมงพอดี” ผมฉีกยิ้มส่งให้คุณชายหมอที่หลุดมาจากละครไทยอีกครั้ง ก่อนจะก้าวขึ้นคร่อมลูกรัก

“โอเค”

“เฮ้ย!”

พอผมกำลังจะเสียบกุญแจรถ คุณหมอก็ฉกมันไปจากมือ แล้วรั้งเอวผมฉุดกระชากออกจากเวสปาด้วยแรงควายเผือก ก่อนจะแบกผมขึ้นบ่าเดินตรงไปยังรถเบนซ์สีขาวคันหรูที่จอดอยู่ไม่ไกล

“พี่พูดดี ๆ แล้วไม่ฟังเองนะ”

พี่เคี้ยงพึมพำแล้วเปิดประตูรถ ก่อนจะผลักผมเข้าไปนั่งที่นั่งข้างคนขับด้วยความรวดเร็วเหมือนกลัวผมกระโดดหนีไป... เอาจริง ๆ ผมก็ไม่หนีและไม่ขัดขืนหรอกครับ จะดีดดิ้นทำไม ผมไม่ใช่นางเอกหนังไทย อีกอย่างก็เป็นผู้ชายเหมือนกันจะกลัวอะไร ...แต่ความจริงก็คือผมขี้เกียจสู้เขาครับ กลัวเหนื่อย เขาตัวใหญ่กล้ามแน่นกว่าผมเยอะ

“ไม่เห็นต้องรุนแรงเลย”

ผมบ่น ๆ แล้วดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาดไว้เพื่อความปลอดภัย เช่นเดียวกับเจ้าของรถหน้าหล่อที่จดจ้องมองมายังผมด้วยดวงตาคู่คมผ่านแว่นกรอบดำ

“โฟร์ทดื้อเองนะ”

ผมละหมั่นไส้เสียงขู่ต่ำ ๆ ของคุณหมอหน้าตาใจดีที่ดูแอบร้ายคนนี้จริง ๆ จะขู่ทำไมครับเนี่ย

“โถ...ป๋าเคี้ยง อย่าดุหนูโฟร์ทเลยนะคร้าบ หนูแค่อยากพาศุภโชคไปวิ่งเล่นบ้าง”

ผมแกล้งทำเสียงออดอ้อน แล้วซบศีรษะถูไถไปกับบ่ากว้างของคนหล่อออปป้า เห็นไอ้หมอแมคควีนชอบทำแบบนี้กับผมเวลาผมกำลังจะว้ากใส่มัน แล้วก็ได้ผลทุกทีเลย เพราะไอ้ควีนมันน่ารักจนผมใจอ่อนไง แต่สำหรับผมเนี่ย...ผู้ชายหน้าตาสกปรก ๆ ผม

ยาวรกรุงรัง มันคงน่าขนลุกมากกว่าน่ารักสินะ

"งั้นคราวหน้าก็อย่าดื้อสิครับ"

ไอ้ชายหมอว่าพลางหยิกจมูกผมเหมือนหมั่นไส้นักหนา เอ่อ...ผมว่าบรรยากาศมันเริ่มละมุนแปลก ๆ เหมือนออร่าสีม่วงมันฟุ้งกระจายจนผมรู้สึกคันยิบ ๆ ในอกซ้าย

"อะ...เอ่อ...ไปกันเถอะครับพี่"

พอรู้สึกถึงรอยยิ้มแปลก ๆ ของไอ้พี่หมอ ผมเลยรีบเขยิบตัวออกห่างทันทีพร้อมกับเกาหัวอย่างงุนงง กูเล่นอะไรของกูเนี่ย ขนลุกโว้ยย!

"หึ"

"ทรงนี้เป็นไงจ๊ะโฟร์ท หล่อลากกระชากใจเจ๊มากเลย ลูกเอ๊ย!"

ผมเงยหน้าจากจอมือถือที่เล่นเกมอยู่เพื่อมองเจ๊จีจี้ สาวประเภทสองเจ้าของร้านทำผมเจ้าประจำที่ผมกับเพื่อน ๆ ในแก๊งมากันบ่อยตั้งแต่ ม. ปลาย

"..."

"ไม่ดีเหรอโฟร์ท"

ผมมองหน้าผู้ชายที่จู่ ๆ ก็ดูหล่อเลว ๆ ร้าย ๆ ขึ้นมาซะงั้น ผมที่ถูกย้อมให้เป็นสีเข้มตัดหน้าม้ายาวใช้เจลปัดไปด้านข้าง ผมอีกข้างก็ถูกไถจนเห็นสเตรจท์ไลน์ชัด ๆ ดูหล่อเหี้ย ๆ ขัดอย่างเดียวก็ตรงแว่นกรอบดำสุดเนิร์ดนั่นละครับ

"ไปร้านแว่นกันพี่"

ผมลุกขึ้นยืนแล้วเดินออกไปนอกร้านโดยไม่เสวนากับใครทั้งสิ้น รู้สึกแปลก ๆ โว้ย สาบานว่าต่อให้ชีวิตนี้ผมจะไม่เคยคบกับใครจริงจัง แต่ผมก็มั่นใจว่าผมชายไทยแท้ชอบนมชอบก้นแน่นอน

“เดี๋ยวสิโฟร์ท! โฟร์ทยังไม่ตอบพี่เลยนะครับ”

คนหน้าหล่อร้ายเดินเข้ามาใกล้ แล้วคว้าแขนผมรั้งให้หันกลับไปคุยด้วย คือผมขอย้ำอีกครั้งว่าผมมีเพื่อนหน้าตาหล่อมาก ๆ ทั้งไอ้คิงที่หล่อชนิดแม่ธรณียังตะลึง ไอ้หมอแมคควีนที่ทั้งหล่อทั้งน่ารักถึงแม้จะอ้อนตีนไปสักหน่อย ไอ้ผู้พันเต้นที่หล่อคมเข้ม ๆ เหมือนดาราหนังบู๊ ไอ้ก้องก็หล่อตี๋ดูรวยเหมือนอาแปะร้านทอง ไอ้หมอนัท...เอ่อ นั่นมันออกจะสวยซะมากกว่า ข้ามไป ๆ แต่ผมก็ไม่เคยจะหวั่นไหวหรือรู้สึกแปลก ๆ แบบนี้เลย อาจจะเป็นเพราะสถานะระหว่างผมกับพี่เขาที่มันดูจะแปลก ๆ ไปสักหน่อย... ไม่ได้เป็นอะไรกันเลยนอกจากรู้จักแบบเฉียด ๆ เฉียดจริง ๆ เพราะเขาเป็นรุ่นพี่ที่ทำงานโรงพยาบาลเดียวกับไอ้หมอแมคควีน แถมยังเคยชอบไอ้ควีนซะด้วย ส่วนผมกับพี่เขา เป็นอะไรกันดีล่ะ เพื่อนของเพื่อน? พี่ของเพื่อน? คนรู้จัก? หรือเจ้าของร้านเหล้าผู้ปฏิบัติภารกิจช่วยลูกค้าผู้น่าสงสารกันแน่

“ก็ดีครับพี่”

ผมไม่ได้มองหน้าคนตั้งคำถามและยังคงตั้งหน้าตั้งตาเดินต่อไป หรือผมอาจจะแค่รู้สึกว่าเขาเป็นแบบวาดรูปที่เพอร์เฟกต์ก็ได้....อือ มันต้องเป็นแบบนั้นแน่ ๆ แค่เพราะว่าช่วงนี้ผมอารมณ์ศิลปินมากไปหน่อย เลยชอบมองแบบวาดภาพอย่างพี่เคี้ยงมากเกินไป

"ทำไมคุยกับพี่แล้วไม่มองหน้าพี่ล่ะครับ"

เฮ้อ! พูดมากจังโว้ย! ผมหันไปมองหน้าไอ้หมอปากมากที่ไม่ยอมปล่อยมือจากต้นแขนของผม

"อ๊ะ"

ผมคว้าแว่นโง่ ๆ นั่นออกมาจากหน้าอปป้าเผื่อว่าพี่หมอจะพูดน้อยลงบ้าง หลักการของผมคือ พอตาของไอ้คุณหมอมันฝ้าฟางมัวลง ปากก็จะได้พูดน้อยลงเนื่องจากต้องใช้สมาธิในการเพ่งมองจนทำให้พี่เคี้ยงหยุดชะงัก...แต่เพราะมองไม่ชัดเลยต้องจับแขนผมแน่นขึ้นซะอย่างนั้น

"โฟร์ททำอะไรครับ พี่มองไม่ถนัด"

คุณหมอสูติฯ หรี่ตามองแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้หน้าผม เดินเข้ามาประชิดและรั้งแขนผมไว้เหมือนกลัวผมจะหายไป

"ถอดออกเถอะครับ แล้วกรุณาเดินตามผมมาเงียบ ๆ ด้วย"

ก็อยากด่ามันไปมากกว่านี้อะนะ แต่ถ้าคุณเห็นหน้าตาท่าทางความเป็นสุภาพชนของพี่เคี้ยง คุณจะไม่กล้าแม้แต่จะพูดคำหยาบใส่เลยละครับ

"โฟร์ท"

"หือ?"

ผมเดินนำคนตัวสูงไปเรื่อย ๆ ตามทางเดินในห้าง สอดส่ายสายตามองหาร้านที่ผมเคยมาส่งไอ้ควีนตัดแว่น

"พี่ขอจับมือได้มั้ย"

ผมหยุดเดินแล้วหันไปมองหน้าคุณหมอที่พยายามหรี่ตาเพ่งมองมายังผม แต่ดูมุมปากที่กระตุกยิ้มน้อย ๆ นั่นสิครับ...พอ

ไม่ใส่แว่นแบบนี้แล้วดูหล่อแบบร้าย ๆ ขึ้นเยอะเลยครับพี่!

“ถ้าไม่กลัวคนมอง ก็จับได้เต็มที่เลยครับพี่”

ผมพูดกลั้วหัวเราะแล้วยังคงเดินหาร้านต่อไปแบบไม่ใส่ใจอะไร อยากจับก็จับเถอะ สมัยนี้ผู้ชายจูงมือกันเยอะแยะไป ผมกับไอ้ควีนบางทีแทบจะกอดสิงร่างกันด้วยซ้ำ อีกอย่างคือผมขี้เกียจจะเถียงแล้วละครับ

คนมือไวรีบเลื่อนมือจากต้นแขนลงมากุมมือผมไว้อย่างแนบแน่น

พอก้มลงมองมือหนาที่กระชับมือผมไว้แล้วก็พานรู้สึกแปลก ๆ ไม่มีใครนอกจากเพื่อนสนิทที่จะกล้าแตะต้องตัวผมได้มากขนาดนี้เลยนะ! แต่จะหันไปว้ากใส่ก็ทำไม่ลง จะสะบัดทิ้งเดี๋ยวพี่มันก็พูดมากแล้วลงไปดีดดิ้นกลางห้างฯ จะให้ผมทำไง แต่พอมองสายตาของคนที่สวนผ่านไปมาแล้วดูเหมือนจะหลากหลายความรู้สึก แต่คุณคิดว่าผมจะแคร์มั้ย...บอกเลยว่าไม่! คนคูล ๆ อย่างชายโฟร์ทไม่จำเป็นต้องแคร์ใครทั้งนั้น!

“สวัสดีค่ะ มีอะไรให้ช่วยมั้ยคะ”

“ขอคอนแทกต์เลนส์แบบด่วน ๆ เลยครับ”

ผมพูดรัว ๆ เร็ว ๆ ทันทีที่เดินเข้ามาในร้าน อยากอยู่ห่าง ๆ จากไอ้หมอบ้านี่เต็มทน รู้สึกไม่เป็นตัวเองเลยโว้ย! ดูมันทั้งบีบทั้งรั้งมือผมนั่นสิครับ น่าดีดทิ้งจริง ๆ

“เอาแว่นมามั้ยคะ ขอวัดค่าสายตาก่อนนะคะ”

ผมรีบพยักหน้าแล้วผลักคนตัวสูงไปให้พี่พนักงานจัดการทันที นี่กำลังทำอะไรอยู่วะเนี่ยไอ้โฟร์ท ผมเอาเวลาชีวิตมาเล่น

อะไรเนี่ย

“โฟร์ทช่วยพี่ใส่หน่อยสิ”

ผมหันไปมองคุณหมออัปเกรดที่ยืนพยายามยัดคอนแทกต์-เลนส์ใส่ตาหลังจากที่พี่พนักงานให้ลองใส่ด้วยตัวเอง

“พี่พนักงานให้ฝึกใส่เองไม่ใช่เหรอครับ ผมจะตามไปใส่ให้พี่ทุกครั้งได้เหรอ”

พูดจบก็มองแว่นกันแดดที่เล็งไว้ต่ออย่างเบื่อจะสนใจคุณหมอผู้เรียกร้องความสนใจ มีแว่นเท่ ๆ สักอันใส่ไปเดินชิลริมทะเลคงคูลไม่หยอก...ว่าแต่ผมจะเอาเวลาไหนไปวะ งานก็เยอะ เพื่อนก็หนีไปมีแฟนกันหมด ครั้นจะลากไปแซ่บด้วยก็เกรงใจแฟนกัน...เฮ้อ! กูบอกพวกมึงแล้วว่าให้โสด!

“งั้นโฟร์ทก็มาอยู่ช่วยพี่ใส่ทุกวันเลยสิ”

ผมปรายตามองคนที่เสนอหน้ามายืนประชิดพร้อมรอยยิ้มกว้างอย่างสดใสเหมือนพระอาทิตย์ในการ์ตูนเทเลทับบี

“รอผมเป็นเมียพี่ก่อนแล้วกันนะครับ” ผมพูดประชดไปด้วยความปากไว แล้วก็ก้มลงมองแว่นและราคาตัวเล็ก ๆ ที่ซ่อนอยู่ตรงมุมกระดาษ แอบเห็นว่าราคาแพงพอ ๆ กับมือถือเครื่องหรูของไอ้คิงเลย...ก็ชื่นชมไปงั้นแหละครับ ไม่ได้แดกตังค์ผมหรอก ฮ่า...เพราะผมงกโว้ย!

“ได้เหรอ”

“...”

คุณหมอยื่นหน้าแล้วรั้งเอวผมไว้ไม่ให้หนีไปไหน เอ่อ...ไม่มี

แว่นแบบนี้ มองผมเห็นเหรอพี่ ผมชักสงสัยเลยยื่นหน้าไปมองตาคู่สวยใกล้ ๆ บ้าง

“มาเป็นเมียพี่ได้เหรอ”

“เอาคอนแทกต์ฯ มา จะใส่ให้”

ผมรีบคว้าคอนแทกต์เลนส์จากมือคุณหมอมาถือไว้ แล้วพยายามแหกหนังตาเพื่อยัดมันเข้าไป คุณหมอก็ยืนนิ่ง ๆ ให้ใส่แต่โดยดี จะมีก็เพียงมุมปากที่ยกยิ้มอย่างพอใจของคนหล่อร้าย ๆ... ทำไมผมต้องยอมวะ แล้วพี่หมอมึงอัปเลเวลตอนไหนวะพี่

“...”

ผมพยายามไม่มองตาของไอ้พี่หมอออปป้า จึงพยายามมองแค่นิ้วตัวเองกับคอนแทกต์เลนส์เท่านั้น แต่ดูไอ้คนมืออยู่ไม่สุขสิครับ! ไอ้พี่เคี้ยงมันใช้สองมือจับเอวของผมเอาไว้คล้ายจะลูบไปมา แถมริมฝีปากยังยิ้มกว้างแบบปิดไม่มิด เมื่อรู้สึกถึงพลังงานบางอย่าง ผมจึงรีบ ๆ ใส่ให้แล้วผละออกมาไว ๆ

“เรียบร้อย!”

พอทำเสร็จผมก็รีบดีดตัวออกมาทันที พี่เคี้ยงก็หลับตาแล้วกะพริบตาซ้ำ ๆ ก่อนจะลืมตามองมายังผมแล้วฉีกยิ้มกว้างมาให้ พอมองแบบนี้แล้วดูมีเสน่ห์ขึ้นเยอะเลยครับ เหมือนเปลี่ยนลุคจากเทวดาให้กลายเป็นซาตานสุดเท่ไปเลย...ดูหล่อชั่วช้าสามานย์มากครับพี่!

“ไปไหนต่อดี”

เหมือนคุณพี่ท่านจะดูสนุก แต่ผมนี่สิเหนื่อย! ขอถามตัวเองอีกครั้งว่าทำไมผมต้องมาทำอะไรแบบนี้ด้วย!...ช่วยให้พี่มันได้เมีย

แล้วผมล่ะได้อะไร

“ปกติพี่แต่งตัวแบบไหนล่ะครับ ถ้าชุดมันเห่ย พี่ก็ไปซื้อใหม่ ถ้าชุดมันใส ๆ วัยรุ่นชอบ พี่ก็ใส่ ๆ ไป” ผมเหนื่อย ขี้เกียจจะตอบ ขี้เกียจคิดแล้ว ไม่สนุกแล้ว ตอนนี้ผมง่วง อยากกลับไปนอนแล้วละครับ

“อือ...ไม่รู้ว่ามันเห่ยมั้ย โฟร์ทลองไปดูที่บ้านพี่มั้ยล่ะครับ”

= =^

อันนี้เรียกว่าอ่อยมั้ยครับ อ่อย! ทำไมต้องอ่อยกู๊! นี่ผมไม่ได้โง่นะเฮ้ย! เหมือนมีสัญญาณเตือนการถูกคุกคามความโสดดังขึ้นในหัว

“อ้าว เงียบ”

ผมไม่ตอบ แต่เดินเข้าร้านกาแฟนางเงือกเขียวไปเลยครับ ขอกาแฟสักแก้วก่อนละกันครับ ตอนนี้ยังไม่พร้อมจะต่อปากต่อคำกับคนหล่อนิวลุค

“เอามิดไนต์มอคคาครับ”

ผมสั่งแล้วก็เดินออกมา ปล่อยให้เป็นหน้าที่คนรวย ๆ อย่างไอ้คุณหมอสูติฯ มันจ่ายไป ผมก็แค่เจ้าของร้านเหล้ากระจอก ๆ จะไปรวยสู้เขาได้ไง

พอได้ที่นั่งผมก็ชูกล้องมือถือเครื่องหรูของพี่เคี้ยงไปทางเขาที่เดินมานั่งตรงหน้าผมอย่างยิ้มแย้ม ไอ้พี่นี่จะเป็นมิตรกับสัตว์โลกเกินไปแล้วนะ ยิ้มมันทั้งวันเลย บางทีผมก็งงว่าพี่เขายิ้มให้แม่ซื้ออยู่เหรอวะ

“จะถ่ายรูปเหรอ”

“เอาเท่ ๆ หน่อยพี่”

คุณหมอกะพริบตาปริบ ๆ แล้วยกยิ้มมาให้กล้อง แต่สำหรับผม ผมคิดว่ามันยังอาร์ตไม่พอ มือระดับชายโฟร์ทแล้ว รูปต้องออกมาประหนึ่งกูคือ ‘ธาดา วาริช’

“เอาหล่อ ๆ หน่อยพี่...เอียงซ้ายแล้วเงยหน้าดิ๊”

“แบบนี้?”

นายแบบดูเก้ ๆ กัง ๆ แต่พยายามเอียงตามที่ผมสั่ง จนผมรู้สึกทนไม่ไหวต้องลุกไปจับศีรษะของพี่เคี้ยงให้ได้มุมที่แสงยามเย็นลอดเข้ามาในร้านผ่านกระจกสีชาที่ตกกระทบสันดั้งโด่งจนทำให้อีกข้างเป็นเงาดำ นายแบบของผมดูมีมิติน่าค้นหาเหมือนเทวดาและซาตานในร่างเดียวกัน ช่างเป็นส่วนผสมที่น่าหลงใหลจนผมหยุดมองไม่ได้...ผมเพ้ออีกแล้ว ใจเต้นแปลก ๆ แล้วกู

“...”

“...”

และผมคงจะเพ่งมองใบหน้าของคนหล่อตรงหน้ามากเกินไป จนพี่หมอเลิกคิ้วขึ้นข้างนึงอย่างสงสัยว่าผมกำลังมองอะไรและจะทำอะไร แถมผมยังมองใกล้จนคล้ายว่ากำลังจะคุกคามพี่เคี้ยงซะเอง

“เอ่อ...ได้ละพี่”

ผมแก้เก้อโดยการเสยผมจัดทรงให้คุณหมอสูติฯ ที่ฉีกยิ้มน้อย ๆ ให้ผม

“พี่ช่วยทำหน้านิ่ง ๆ ผมอนุญาตให้ยิ้มได้แค่มุมปากด้านซ้ายนะครับ...แบบนั้นแหละ เงยหน้าอีกนิดนะครับ”

แชะ!

ผมก้มลงดูรูปถ่ายฝีมือตัวเองแล้วก็อดที่จะยิ้มอย่างพอใจไม่ได้ โคตรดูดีเลย เงาหน้าด้านซ้ายดูหล่อร้ายมีมิติน่าค้นหา ส่วนหน้าด้านขวาที่โดนแสงสว่างกลับทำให้ดูผ่องละมุนน่าหลงใหล... แทบละสายตาไม่ได้เลย

"โอเคมั้ย"

พี่เคี้ยงเขยิบมานั่งข้าง ๆ แล้วยิ้มกว้างถามผม แสงสว่างข้างนอกร้านกำลังจางหายไปขณะความมืดคืบคลานมา...ใกล้จะหมดวันแล้ว ภารกิจของผมกำลังจะจบลง ผมคงไม่จำเป็นต้องเจอเขาอีกแล้ว...ชีวิตแสนสงบสุขกำลังจะกลับมา

"ผมใช้เป็นรูปโพรไฟล์นะครับ แล้วก็สมัครเรียบร้อยแล้ว แอปฯ นี้จะช่วยหาคนที่กำลังหาคู่หรือหาเพื่อนในบริเวณนี้หรือใกล้ ๆ ในระยะห้ากิโลเมตร...พี่ก็เลือก ๆ ปัด ๆ ดูแล้วกัน ถ้าถูกใจคนไหนก็ลองทักไป แต่ผมว่าเดี๋ยวก็คงมีคนทักพี่มาเองแหละ"

ผมยกยิ้มให้แล้วยื่นมือถือคืนให้คุณหมอหนุ่มที่มองผมตาปริบ ๆ อ่า...เสียดายรูปจัง อยากอัดติดฝาบ้านเลย

"มันง่ายขนาดนั้นเลยเหรอ"

"มันก็ง่ายแบบนั้นแหละครับ"

ผมพูดพลางลุกขึ้นยืนเตรียมจะเดินออกไปพร้อมเครื่องดื่มในมือ วันนี้ผมเหนื่อยแล้วและสักพักร้าน The Escape ก็จะถึงเวลาเปิดแล้วด้วย

"โฟร์ท จะไปไหน"

"กลับร้าน"

ผมหันไปตอบคุณหมอ รู้สึกแปลก ๆ เหมือนกันทั้ง ๆ ที่ถ้าพี่เขามีใครสักคนมาแก้เหงาก็คงจะเลิกมาตัดพ้อที่ร้านให้ผมได้ระอาซะที มันก็ดีไม่ใช่เหรอ นี่ถึงได้เป็นภารกิจของผมไง

“พี่ไปส่ง”

“ไม่เป็นไรครับ ผมว่าจะไปเดินเที่ยวต่ออีกสักหน่อย”

อยากเดินเที่ยวเตร็ดเตร่สักพักก่อน จะว่าไปก็ไม่ค่อยได้ออกมาเดินเที่ยวคนเดียวนานแล้วนะเนี่ย

“ไปด้วยสิ”

คุณหมอถือกาแฟเดินตามผมออกมาเหมือนการอยู่กับผมมันเป็นเรื่องสนุก แต่ผมกลับรู้สึกแปลก ๆ ซะมากกว่า เพราะปกติผมก็เดินคนเดียวเป็นประจำ มันเป็นความรู้สึกแปลก ๆ ที่เหมือนกับการเริ่มต้นความสัมพันธ์...เอาละ ผมควรจะหยุดแค่นี้

“พี่เคี้ยง...ผมว่าพี่หาคนคุยในแอปฯ นั้นเถอะครับ ผมไม่ใช่คนคุยสนุกอะไร...และผมชอบที่จะเดินคนเดียวมากกว่า”

“โฟร์ท...”

“ขอให้เข้าใจด้วยครับ”

“...”

“ลาก่อน”

หลักการโสดข้อต่อไปของผม อย่าเปิดใจหวั่นไหวให้แก่ความรู้สึกฉาบฉวยวูบวาบ เพราะมันจะเป็นหนทางไปสู่หายนะต่อหัวใจในอนาคต